

ОВАКО ЗАМИШЉАМ ПРИЗРЕН

Из сећања већ је избрисано како све изгледа.

Имала сам непуне три године када сам са породицом напустила родно огњиште. Журба којом смо се спаковали и сузе у очима моје породице, учиниле су да ми многе слике из тог периода избледе у сећању.

Призрен, град мог детињства. Касније сам чула, и научила, да је то царски град. Парк, школа, велики прозори... Златни крст на цркви... Споменик, обележје овог града (из сећања избрисано коме је посвећен)... Река Бистрица, сребрна трака у магли мојих успомена...

Како ли то све сада изгледа?

Знам да је то сада "туђина" по којој ходају људи који то не заслужују

Остаје ми само да маштам о томе како ћу једног дана отићи у Призрен, који је само за мене сачувао све моје породичне слике. Оне ће ме вратити у старе дане. Маштам како ћу ићи градом, видети цркву Љевишку, паркове, тврђаву... Моћи ћу слободно да шетам, не пазећи шта говорим, не стрепећи да ће ми се нешто догодити. Призрен у мом сну велики је град, светао, пун живота, слоге, љубави... За мене - Царски град.

Туга... Болно сећање, неизвесност повратка драгом дому, све оно што свакодневно мучи моје родитеље.

Не може проћи ни једна слава, Божић или Васкрс, а да се не подсети како је то било на Косову, какво би то славље било да смо на своме...

Опет неизвесност... Они због којих смо напустили дом, сада уништавају сваки траг нашег живљења и наших корена. Можда правда једном победи и ми се вратимо нашој кући.

Склапам очи и видим како стојим на балкону куће, одакле пуца поглед. Сунце сија свом снагом и топлим зрацима милује земљу. Зелена поља ишарана тракама златне пшенице, која се таласа на ветру. Бистрица вијугаво тече долином, старе врбе меким гранама додирују модро огледало воде. Свеж ваздух ме опија, док ме вршњаци зову да се играмо.

Полако отварам очи и враћам се у стварност, у мој садашњи дом, у наручју Авале. Сlike Царског града се губе. Али...

Видим срцем - међу својима сам, под Каљајом, у скуту Шар-планине!

Опет неизвесност...

Шта ћемо заиста затећи? Да ли ће се барем нешто из мојих снова остварити тамо, или ће се показати као истините речи Десанке Максимовић *"Срећа је лепа само док се чека"*...

Милица Корићанин

Рођена 03.07.1997.г. у Пећи

ОШ "Васа Чарапић", одељење 7/2

Бели Поток

Наставница: **Снежана Стојановић**